Seäni mun ei olõ, mu vana kuija, ker tedä kohema tulnu. Kui naa näiwä et tütarlats neide nuhunuttil, elinättel kõrwa tähele ei panõ, kõrdas üte neist jälle ommi meelitüsi: „Kalli neitsikene! Olõ nüüd uspin, ja panõ kermatt wette wõiwile, sest meil jalaop uhkõ nelä kohesõ tõld use ääk, minna sõmo väega ilofake, uhkõstõ ehitedu korsi nünne, kohta südi kõngitõ pawwõi wõit, ja kullast pärsi kanda taat. Awä la nawagu warta pandmise pääle mõtlõma, sest mie jowwame sõmo jõ kolme peske wõgisi ua tõlda wija, ninna lit põidame iter sõnoga edasi."

Hirmuna ja hetäni tütarik nõua nüüd, et sõn suwerätelle=mine midägi ei masta, ja ta naas kermatt kabandõk pallõma: „Kalli herrä, wai ker tie olõtõ! Ma lääsi wõll pui hiä meelega teiega wõtk, ent mull ei olõ ilofat mõis=ja kanõkt!" —

Üte neist, ker kõige uhkõmb oli, ütel: „Mine arta ufinake peelde perrä, kae pääl waja ottak om walgõ südäne mõrsja kenne, mis julle paras, kui loolu orn!" Waene lats tätz ka peelde perri, ninna lõuse pääl kumi=walgõ mõrsja kammõ, pehmest kallist südest, mida ta pääl iludõk tõlga ei. Nüüd nutut kõllõ kopilanõ jälleti mõrsjale minedit tetä ent see kõrte aiglapk ja piddarisi: „Jah, mu kalli kopilane, ent see kõrte aiglapk ja piddarisi: „Jah, mu kalli kopilane, mõrsja kenõ om mulle nüüd pälak, ent mull ei olõ mõrsja saputet, ega ma neide sanna pealetse päternidega jõ ei tehtsa, nii ahnõstõ korsi minnä!"

Wana tant ütel: „Wai nii mu kallidõnõ! Kui lugu nii om, siis arta ufinake peelde perrä tagasi, ja aõta lõõtk lamast waja ottaks, kõk kenõgi all." Tarbanõstõ ja piddarisi orti aiglane mõrsja peelde perrä, ninna lõuse tõet ka wäega ilofa walgõ südä kapuda; ninna nüüd üte neijo kõbõstõ iludõk masha naas ummi päternit jalaspt pästmä, ninna südi kaputit jalga ajama. Kõige see aja all hirmus kopilanõ kui hürte pääl, ta nutut iter mõrsjat minemile. Nüüd ninna mõrsjal kaputa jalak olliwa, jo hirmus kopilanõ tedä kõtt pite wõtk, et wälla wija, — naas mõrsja jälleti iludõk kaibama: „Oh! mu kalli kopilanõ, nuir ma wäel wõi minnä, kui mull ei olõ kiri=sõt mõrsja kängigi jalak. Ega jo kaputide pääl kaäwi ei fün=nü!" Nüüd jatkasi jo maxõ kopilanõ õrä ja ütel puol wihaga: „Mine fir jalleti una tutwa poiga pääle, peelde perrä, — pääl nagla wai waja ottak omma ua kiriwa kullkängä! Kuttes nutte Tütarlõk lät ua nüüd kergenta sammuga peelde perrä, ninna lõuse pääl kiriwa kullatõ kängä, mida ta õigõ kõrnõke jälga pand. Nüüd kõrte kopilanõ: „Nõh, olet jo walmis! Lääme minemä

ent mõrsjaõnõ naas jalleti halõhõkõ iunna ja ütel: „Kuis ma nüüd wisi wõi minnä, kui mull ei olõ walgõt mõrlia rabitud. Ega jo weäni palja kommõga majast wälla ei lää!"

Hirmus kopilanõ pahasi: nüüd jo õigõ kõrda pite oräa ja ütel: „Ehk, fu tahtmise ja uhkusõ ommas püsitu ja nõkjate! Mine fir nutte peelde perrä, pääl om waja ottak ka kumi walgõ mõrsja rabitä, nullarte nüüsega kirotet."

Waene lats jooks nutte peelde perrä, ja lõuse ka tääl wäega walgõ südi=laugust koetu rabigu, ker nullarte nüüsega ütle=mata ilofake ja wigurisse kirotet oli, mida naa nääl üksgi rätsap werrä ei mõistu tetä. Mõrsja nand ka see tõlga ja hirmus kopilanõ korte lahkerte: „Nõh, mu tuwisene, no olõt nüüsi walmis mõrsja?" Ent jalleti naas neijo rabusake ja halõhõ iunna, ja es julga inämb sõnma=gi lausta. Hirmus kopilanõ küsse küsjalt: „Nõh, mis sulle wiel on waja, et ja sõrsama makat?" Waene lats jäi nüüd sugu julgõmbas ja ütel muutsiki: „Kuis ma tik=ka nohegi minnä, kui mull ei ole tõlgõ? Mõõnes kabehinegi käu lõlõlda, ja ma olõ mõrsja, põolegi weel herrä mõrlia, ja ma olõ lõlõlda."

Wana halwa näha wähesi weidä, tütrikn kawala meelätti=se teel, ja tuo ütel ratulikumbalt: „Nonoh! õrä iskku! Mine nutte peelde perrä, pääl waja ottak om ka sulle suur mõrsja õlg. Kõi kõrnake!"

Tütarlats lät nüüd jooksteh peelde perrä, ninna lõuse ka pääl põlõ, wäega suure lõle, mis kui ta temä ümbe pond, ütte kõige ümna nüündü; ninna oma putsta sulla iloga, kui ullow tuli kirgeller, mõõnest maa pääl õigi kuldsepp tetä ei mõiste. — Nüüd wõt hirmus kopilanõ kalli mõrsja päe kõrwale ja ütel: „Nõh, nüüd teeme nutte minemä! Terätõrwa, jäudse wiiwitusse perrä, jäär minemälä!"

Halõhõkõ muutsiki ärte neio ennu kalwa käe kõr=wal ehkki nooni jonna lõwen. Kui kaks ääk minejad mustu tõlga kõnu kõne ääk olõwat, nelli musta kobõstt ääk, kellel rawwa jumk ullima, ninna tuhittõ hamba, nui kõige rondu wäikel kõõhdsiwa. Sedä nätsk naas neijo väega wäri=mä ninna pongakti suurõ helüga iunna. Wana kalk jäi nüüd